

ἀνασπάσιμον τό, Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνεσπάλ-
σιμον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπάλλω.

Ἀνάσπαλμα, ὁ ἰδ.: Μὲ τ' ἀνασπάσιμον ἐχάσες τὴ
δουλεία σ' Χαλδ.

ἀνασπαλτέας ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπάλλω.

Ὁ εὐκόλως λησμονῶν, ἐπιλήσιμων ἔνθ' ἄν.: Ἀτὸς πολλὰ
ἀνασπαλτέας ἔν' Χαλδ. Συνών. ἀνασπαλμένος 2 (ἰδ. ἀνα-
σπάλλω), λησμονησιάρεις, ξεχασιάρεις.

ἀνάσπαλτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπάλλω. Περὶ τῆς στερεητικῆς σημ.
τοῦ ἀρκτικοῦ α ἰδ. ἀ- στερεητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ λησμονημένος: Ἀνάσπαλτα δουλείας. Συνών.
ἀλησμόνητος, ἀξέχαστος. 2) Ὁ μὴ λησμονῶν.
Ἀντίθ. ἀνασπαλτέας.

ἀνασπαράζω ἀμάρτ. ἀνασπαράζον Εὐβ. (Κονίστρ.)
ἀνασπαράσσω Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) ἀνασπαράζον Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σπαράζω.

1) Ἀσπαίρω ἔνθ' ἄν.: Ἀνασπαράζει τὸ ψάρι Κονίστρ.
Ἀνασπαράζει τὸ ἀρνὶ ἀκόμα Κύμ. Συνών. σπαρταρῶ.

2) Κινεῖται σπασμωδικῶς, συσπῶμαι, ἄλλομαι, ἐπὶ τοῦ
ὀφθαλμοῦ Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.): Ἀνασπαράζει τὸ μάτι μου
(τὸ τοιοῦτον θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὅτε μὲν ὥς καλός,
ὅτε δὲ ὥς κακὸς οἰωνός). Συνών. ἀναπεταρίζω 2,
ἀναπετάρω, ἀναπετῶ 6, παίζω.

ἀνάσπασι ἡ, ἀμάρτ. ἀνέσπασι Νάξ. (Ἐγκαρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάσπασις = τὸ ἀνασπᾶν, ἡ συ-
στολή.

Σύσπασις ἐκ φόβου, τρόμος αἰφνίδιος: Ἔχω ἀνέσπα-
σες, σὰν τὸ θωρῶ καὶ κατεβαίνει μὲ πιάνονν τρομάρες.

ἀνάσπασμα τό, (I) Χίος ἀνέσπασμα Κάρπ. ἴνεσπα-
σμα Σύμ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀνάσπασμα.

1) Ἐκρίζωσις φυτῶν, οἶον κουκκιῶν, φασολίων κττ.
μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ των ἔνθ' ἄν.: Πάμε
'ς τ' ἀνάσπασμα Χίος Ἀνάσπασμα κουκκιῶν αὐτόθ. 2)
Αὐτὸ τὸ ἐκρίζουμένον φυτὸν Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν.
Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 679,34 «καὶ τι σελίνου ἀνάσπασμα».

ἀνάσπασμα τό, (II) ΝΧαλιορ. Ὑδραϊκ. θρῦλ. 116

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπάζομαι.

Ἀσπασμός: Πῆγε... κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου
-Γιαννοῦ, σταυροκοπήματα πρὸς ἐκεῖ, ἀνασπάσματα, παρά-
κλησες καὶ τ' ἄλλα ὅλα μὲ τὴν ἴδια σειρὰ καὶ τάξι. Συνών.
ἀνασπασμός.

ἀνασπασμός ὁ, ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,109 ΓΜαρκορ.
Ποιητ. ἔργ. 77 — Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπάζομαι.

Ἀνάσπασμα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Εἶχε γιομόσει κόσμον
ἡ ἐκκλησία καὶ μέσα καὶ 'ς τὴν αὐτὴν ἀκόμα, οἱ εἰκόνες δὲν
ἐπρόφταναν νὰ πάρουν ἀνασπασμοὺς ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.
|| Ποίημ.

Τ' ἀνασπασμοῦ σου νὰ γευτῶ τὴν ἀπειρη γλυκάδα
ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἄν.

ἀνασπαστός ἐπίθ. Κρήτ. Κύπρ. ἀνεσπαστός Κύπρ.
ἀνεσπιστός Κύπρ. ἴνεσπαστός Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάσπαστος ἢ ἀνασπαστός = ὁ
βιαίως ἐκ τῆς ἑαυτοῦ χώρας ἀποσπώμενος καὶ ἀλλαχοῦ
μετοικιζόμενος.

Ὁ ἐκρίζουμένος, ἐπὶ φυτῶν ἔνθ' ἄν.: Κουκκὶὰ ἀνα-
σπαστὰ Κρήτ. Κριτ-τάριν ἀνασπαστὸν Κύπρ.

***ἀνασποκαρδίζω**, μέσ. ἀνεσποκαρδίζομαι Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπῶ καὶ τοῦ οὐς. καρδιά.

Τρομάζω ἢ συγκινοῦμαι ἰσχυρῶς (οἶονεὶ ἀνασπᾶται
ἡ καρδιά μου ἐκ τρόμου ἢ συγκινήσεως): Ἡπιάνουδα ἡ
μιλιὰ μου καὶ ἡνεσποκαρδίζουμον ἀπὸ τὸ φόβο μου.

ἀνασπρίά ἡ, Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. ἄσπρo.

Ἐλλειψις ἄσπρων, ἥτοι χρημάτων, ἀχρηματία: Ἔχον
ἀνασπρίά. Συνών. ἀδεκαρία, ἀναπαράδιά, ἀναργυ-
ρία, ἀπενταρία, ἀψιλία.

ἀνασπῶ Ἀθῆν. Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Δ.Κρήτ. Κύπρ.
— Λεξ. Βλαστ. ἀνασπῶ Κύπρ. ἀνασπῶ Λυκ.(Λιβύσσ.)
ἀνεσπῶ Ἀνδρ. Βιθυν. (Νίκ.) Θήρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.)
Κάρπ. Α.Κρήτ. Μεγίστ. Νίσυρ. Σίφν. Τήν. Χίος ἀνεσπῶ
Λεξ. Μπριγκ. ἀνεσπῶ Θράκ. (Μάδυτ.) ἴνεσπῶ Ἀμοργ.
Θράκ.(Σαρεκκλ.) Ἰκαρ. Κάρπ. Κάσ. Νίσυρ. Σύμ. ἀνεσπῶ
Ἀνδρ. (Κόρθ.) ἀνεσπᾶν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἴνεσπίζω
Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ ἀρχ. ἀνασπῶ. Τὸ ἀνεσπῶ καὶ μεσν. Πβ. Διγεν.
Ἀκρίτ. στ. 1879 (ἔκδ. SLambros) «τὰ μάγουλα καὶ τὰ
μαλλιά ὅλα τῆς κεφαλῆς τῆς | νὰ ἀνεσπᾶ καὶ μὲ καμὸ
νὰ κλαίγῃ τὸ παιδί τῆς». Καὶ τὸ ἀνασπᾶζω μεσν. Πβ.
Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 695 (ἔκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 235)
«πάραιτα τὴν καρδίαν τοῦ σύρριζον ν' ἀνασπᾶζουν»
καὶ Ἀπολλων. Τυρ. Διήγ. στ. 619 «τὰς τρίχας τοῦ ἐνέσπα-
ζεν, τὸ πρόσωπόν τοῦ δέρνει».

Α) Μετβ. 1) Ἀνέλκω, ἀνασύρω τὴν ἄγκυραν Ἰκαρ.:
Τὸ καράβι ἴνεσπασε. Συνών. σηκῶνω. 2) Ἐκρίζωνω,
ἐπὶ φυτῶν καὶ τριχῶν ἔνθ' ἄν.: Ἀνεσπῶ τὸ δένδρο Θήρ.
Τήν. — Λεξ. Βλαστ. Ἀνεσπῶ τὰ χόρτα Κάρπ. κ.ἀ. Ἀνέσπασα
τ'ς δαμῆς Τήν. Ἀνεσπῶ τοῖς κουκκῆς Χίος Ἀνεσπῶ
τὴ λεμονῆ - τοῖς ἀδελειῆς Θήρ. Ἀνεσπῶ τοῖς τρίχες Τήν.
ἴνεσπῶ τὰ μαλλιά Κάρπ. Σαρεκκλ. Ἀρχεψε νὰ τραυᾶ τὰ
ροῦχα τῆς καὶ νὰ ἴνεσπίζῃ τὰ μαλλιά τῆς αὐτόθ. Θὰ ἴνεσπίσω
τὰ μαλλιά σ'! (ἀπειλὴ) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἄλλοι πιθυμοῦν τὰ
γένεια κι ἄλλοι ἀνασποῦν καὶ ρίχνουν τα (ἄλλοι στεροῦνται
τινος καὶ ἄλλοι ἔχοντες τοῦτο τὸ περιφρονοῦν) Λιβύσσ.
|| Ἰσμ.

Μερτὰ μου χρυσοπράσινη, ἀκριοκανακαρά μου,
νὰ μπόρουν νὰ σ' ἐνέσπασ, νὰ σ' ἤφερνα κοντά μου
Κάσ.

Σ τοῦ Κωνσταντίνου τὸ μνημεῖο ἀνέσπα τὰ μαλλιά τῆς
Χίος

Καλ', εἶντα κάθομαι κι ἀργιῶ κ' ἔμou ῥεχεται νὰ σκάσω
καὶ τῆς κορφῆς μου τὰ μαλλιά νὰ πάρω ν' ἀνεσπᾶσω
(μοιρολ.) Ἀμοργ.

Τὰ μάτια σου τὰ ὁμορφα ὁδας στραφοῦ καὶ δοῦσι
τὸ νοῦ τ' ἀθρώπου παίρνουσι καὶ τὴ γαρδιά ἀνεσποῦσι
Θήρ.

Ἐνέσπασές μας τὴν καρδιά συναίματην μὲ τῶμα
σὰν ποῦ ἴνεσποῦν τὴ λεμονῆ ἴνεσπᾶς ποῦ τὸ χῶμα
(μοιρολ. τῶμα = τὸ αἷμα) Σύμ.

Ζωὴν κι ἂν εἶχα πῆρες τὴν, ψυχὴν κι ἀνέσπασές τὴν,
γιὰ πές μου, χαδεμένη μου, ποῦ πῆγες κ' ἔρριξές τὴν;
Ἀνδρ. || Αἰνιγμ.

Γονατίζω καὶ τὴ βάνω | κι ἀνασπῶ νὰ τὴνε βγάνω
(τὸ κρόμμυον) Κρήν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ριμάδ. περὶ
Βελισσαρ. στ. 345 (ἔκδ. Wagner σ. 358) «καὶ ἄρχοντες νὰ
κλαίουσι καὶ νὰ θρηνηλογοῦνται, | νὰ ἀνασποῦν τὰ γένειά

τους καὶ νὰ μοιρολογοῦνται» καὶ Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 1152 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 250) «σύρριζον τὴν καρδίαν τῆς ἀνέσπασεν ἡ λύπη». Συνών. βγάνω, ξεκολώνω, μαδῶ, ξερρίζωνω.

Β) Ἀμτβ. 1) Ὑπὸ πόνου συσπῶμαι, ἀλγῶ σφόδρα Ἄνδρ. (Κόρθ.): *Τὰ ποδάριά μ' ἀνεσπούσανε.* 2) Ἀνορθοῦμαι, φρίττω, ἐπὶ κόμης Ἄνδρ. (Κόρθ.): *Ἀνεσπάζουνε τὰ μαλλιά του.* Συνών. ἀνακατασιάζω 1 β, ἀνακατσουλιώνω. Πβ. ἀνακατσαρώνω 2, *ἀνακατσουριάζω 2, *ἀνασκαντζιάζομαι, ἀνατριχιάζω.

ἀνάστα ἢ, Κύθηρ. ἴνάστα Σύμ. ἀνάστια Πελοπν. (Μάν.) ἄστα Τῆλ. ἀνέστιαν τό, Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστένω. Ὁ τύπ. ἄστα ἐκ τοῦ τὴν ἀνάστην καὶ ἐξ ἐσφαλμένου χωρισμοῦ τῇ νανάστην, ἐν ᾧ ἀπεβλήθη κατ' ἀνομ. ἡ συλλαβὴ νά, ἔπειτα ἐκ τοῦ τὴν νάστην προήλθε τὴν ἄστην.

1) Τὸ τοῦ σώματος ὕψος Σύμ. Τῆλ.: Ἄσμ. Ἀγγελος εἶσαι ἔς τὸ κορμὶ καὶ Ἀπόστολος ἔς τὴν ἄστα Τῆλ. Συνών. ἀνάστημα, μπόι. 2) Ἀνατροφή Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀναθροφή 1, ἀνάστημα 1, ἀναστειμός 1. β) Τὸ ὑπὸ τινος ἐκτρεφόμενον, τὸ ἀνατρεφόμενον Λυκ. (Λιβύσσ.): Ἄσμ.

Ναν-νὶ τ' ἀνέστην τοῦ σταυροῦ, τὴν βέγγαν τοῦ κλημάτου (βαυκάλ.) Συνών. ἀνάθρεμμα 1, ἀναθροφή 1 β.

3) Ἐπὶ βοσκημάτων, γένος, εἶδος καλὸν πρὸς ἀναπαγωγὴν Κύθηρ.: *Τὸ πρόβατο αὐτὸ εἶναι καλὴ ἀνάστα.* Συνών. γεργά, ράτσα, σοί.

ἀνασταλάζω Ἡπ. Κεφαλλ. Λευκ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,54 ἀνασταλάζω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σταλάζω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνασταλῶ.

1) Ἀφίνω νὰ καταπίπτουν σταγόνες, στάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἄσμ.

Στάζουν τὰ κιραμίδια σου, στάζουν καὶ ἀνασταλάζουν.

11) Παύω, καταπαύω, ἐπὶ βροχῆς (τὸ ὑποκείμενον παραλείπεται) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κεφαλλ. Λευκ. — ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν.: *Δὲ θέλει ν' ἀνασταλάξῃ Ἡπ. Δὲν ἀναστάλαξε ἀκόμα Λευκ. Πιρίμινι ν' ἀνασταλάξ' λίγουν καὶ φεύγ'ς Ζαγορ. Δὲν ἀναστάλαξ' ἀπόμιν οὐλότιλα Αἰτωλ. || Ποίημ.*

Κὺρ Τάκη, μὴν τὸ μελετᾷς, πῆρε καὶ ἀνασταλάζει καὶ τὸ δρολάπι ἀνάραιωσε, μὲ τὴν αὐγὴ θ' ἀνοίξῃ ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναδίνω Β1 ε.

Ἀνάστασι ἢ, κοιν. καὶ Πόντ. Ἀνάστασ' βόρ. ιδιῶμ. Ἀνάσταδ' πολλαχ. βορ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνάστασις.

Α) Κυριοῦ. 1) Ἡ ἐκ νεκρῶν ἔγερσις τοῦ Χριστοῦ κοιν.: *Γεορτάζουμε τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ.* β) Ἡ πανηγυρικὴ ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως κοιν.: *Αὔριο εἶναι τῆς Ἀναστάσεως. Πρώτῃ Ἀνάστασι (ἡ μεσονύκτιος ἀναστάσιμος λειτουργία τοῦ Μ. Σαββάτου). Δεύτερῃ Ἀνάστασι (ὁ ἔσπερινός τῆς Ἀναστάσεως τελούμενος κατὰ τόπους περὶ τὴν μεσημβρίαν ἢ τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Συνών. ἀγάπη). || Φρ. Καλὴ Ἀνάστασι! (εὐχή). Ἀνάστασι μὲ τὸ καλὸ! (εὐχή) κοιν. Μὰ τὴν ἀγία Ἀνάστασι! (ὄρκος) Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) Μὰ κακὴ σου Ἀνάστασι καὶ Λαμπρὴ! (ἀρά) Πελοπν. (Μάν.) Τρεῖς τὰ Γέννα, τρεῖς τὰ Φῶτα κ' ἔξι τὴν Ἀνάστασι (ἐπὶ τοσαύτας δηλαδὴ ἡμέρας πρέπει νὰ ἀργῇ τις κατὰ τὰς ὥς ἄνω μεγάλας ἐορτάς) Αἰγιν. Πελοπν. (Κορινθ.) Συνών. ἀγία*

- Ἀνάστασι 1, Λαμπρὴ. 2) Ἐκάστη Κυριακὴ (διότι ἡ ἀκολουθία αὐτῆς εἶναι ἀναστάσιμος) Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Πελοπν. (Πάτρ.): *Αὔριο ξημερώνει ἡ ἀγία Ἀνάστασι Πάτρ. Συνών. ἀγία - Ἀνάστασι 2.* 3) Λάβαρον εἰκονίζον τὴν ἔγερσιν τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς τελετὰς τοῦ Πάσχα προηγείται τῆς ἀναστάσεως ἐκκλησιαστικῆς πομπῆς, καὶ πᾶσα εἰκὼν τῆς ἀναστάσεως Θῆρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Γλανιτζ. Γορτυν.): *Ἐισακωθήκανε ποῖος θὰ βασιῇ τὴν Ἀνάστασι Κρήτ.*

4) Ἡ ἀναστάσιμος πομπή, καθ' ἣν προπορευομένου τοῦ λαβάρου τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν ναὸν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι καὶ κάμουν τὴν τελετὴν πρὸ τοῦ ναοῦ εἰς τὸ ὑπαιθρον Πόντ. (Τραπ.): *Ἐξῆβεν ἡ Ἀνάστασι.*

Β) Μεταφ. 1) Ἡμέρα ὠραιότητος (ἡ σημ. ἐκ τούτου ὅτι ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα συνήθως συμπίπτει μὲ ὠραίας ἑαρινὰς ἡμέρας) Κεφαλλ. 2) Ταραχή, ἀναστάσεις (ἡ σημ. ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ ἀταξίας τῆς ἐπικρατούσης εἰς τὰς πανδήμους πασχαλινὰς τελετὰς) Κρήτ.: *Νὰ σηκωθῶ θέλω καὶ θὰ σοῦ κάμω μιὰν ἀνάστασι ποῦ θὰ τὴ θυμᾶσαι ὥστε νὰ ζῆς καὶ νὰ 'σαι!*

ἀναστασιματάριο τό, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναστάσιμα, δι' ὃ ἰδ. ἀναστάσιμος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατάριο. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 40 (1928) 85.

Βιβλίον περιέχον τὴν ἀναστάσιμον ἀκολουθίαν τῶν Κυριακῶν μετὰ παρασημαντικῆς.

ἀναστάσιμος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀναστάσιμα τά, σύννηθ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναστάσιμος.

1) Ὁ ἐξαιρέτως καλλωπισμένος Λεξ. Δημητρ.: Ἀναστάσιμος μᾶς παρουσιάστηκε σήμερα. 2) Οὐδ. πληθ., τροπάρια τῆς Ἀναστάσεως: *Ψάλλει τ' ἀναστάσιμα σύννηθ. || Φρ. Προηγούνται τ' ἀναστάσιμα (προτιμητέοι οἱ περισσότερον κῦρος ἔχοντες διὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ φύλον καὶ τὴν κοινωνικὴν αὐτῶν θέσιν. Ἡ φρ. ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ τυπικοῦ τῆς ἐκκλησίας, ἐν ᾗ τὰ ἀναστάσιμα τροπάρια, ἥτοι τὰ τῆς Κυριακῆς, προηγούνται τῶν τροπαρίων τοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐορταζομένου ἀγίου) σύννηθ.*

ἀναστάτης ὁ, Χίος — Λεξ. Πόππλετ. Περίδ. Μπριγκ. ἀναστάτης Πελοπν. (Αἰγ.) Χίος — Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστένω. Τὸ ἀνεστάτης καὶ παρὰ Σομ.

1) Γεωργὸς καλλιεργῶν ξένον ἀγρὸν μὲ μισθὸν ὠρισμένον καὶ φυτεύων ἐν αὐτῷ δένδρα ἐνθ' ἀν.: *Αὐτὸς εἶναι καλὸς ἀναστάτης Χίος || Φρ. Τρία ὁ ἀνεστάτης, δγὼ τὸ μοναστήρι (ἐπὶ τοῦ μεριδίου τοῦ ἀνήκοντος δικαιοματικῶς εἰς τοὺς καλλιεργοῦντας μοναστηριακὰ κτήματα καὶ ἐμφυτεύοντας ἐν αὐτοῖς παντοῖα καρποφόρα δένδρα) αὐτόθ.*

2) Ὁ ἔχων τὴν ἐποπτεῖαν τινός, ἐπιστάτης Πελοπν. (Αἰγ.)

ἀναστατικὸ τό, Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναστάτης. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Χίου τοῦ 1713.

Ἀγρὸς ξένος, τὸν ὁποῖον καλλιεργεῖ τις μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ λάβῃ ὠρισμένην ποσότητα ἐκ τῶν προϊόντων.

ἀναστάτορας ὁ, Ἀμοργ. Κρήτ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναστάτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτορας.

Δραστήριος καὶ ἐπιμελὴς κτηματίας προάγων ἀγρὸν ἢ κῆπον διὰ τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας καὶ ἐμφυτεύσεως δένδρων.

